

Folketingets Europaudvalg

Christiansborg, den 20. februar 2004
Folketingets repræsentant ved EU

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Møde mellem Europa-Parlamentets forfatningsudvalg, repræsentanter fra nationale parlamenter og Konventets formænd

På et møde i Europa -Parlamentets forfatningsudvalg d. 16.-17. februar diskuterede tidligere medlemmer af Konventet bl.a. muligheden for, at Europa-Parlamentet vedtager Konventets udkast til forfatningstraktaten for at sende et politisk signal til stats- og regeringscheferne. Formanden for Konventet Valéry Giscard d'Estaing skulle sammen med næstformændene Jean Luc Dehaene og Giuliano Amato have tilsat Europa-Parlamentets møde om situationen for forfatningstraktaten ekstra kolorit. Men på grund af strejke i de franske lufthavne nåede Giscard d'Estaing ikke frem. Dehaene og Amato samt Kommissær Michel Barnier gav deres bud på situationen og løsningsmulighederne, mens Giscard d'Estaing i stedet får lejlighed til at tale til Europa -Parlamentets forfatningsudvalg på plenarsamlingen i Strasbourg d. 8. -11. marts. Også repræsentanter fra de nationale parlamenter var inviteret af forfatningsudvalget, men det var kun repræsentanter fra henholdsvis Spanien, Polen, Rumænien og Italien, der havde valgt at deltage i mødet.

Kan det irske formandskab samle enighed?

Amato anså det for tvivlsomt, om det irske formandskab ville indkalde til regeringskonference. Til gengæld havde den hollandske regering, ifølge Amato, meldt ud, at den tror på, at det kommende hollandske formandskab vil kunne opnå enighed om en forfatningstraktat. Íñigo Méndez de Vigo, spansk europaparlamentariker for den konservative gruppe og tidligere medlem af Konventets præsidium, bakkede op om vurderingen af det irske formandskab og sagde

direkte, at han ikke mente, at irerne ville nå det til maj måned. Michel Barnier ville ikke være med til at vurdere, om det irske formandskab vil indkalde regeringskonferencen igen. Han vurderede derimod, at irerne arbejdede fornuftigt ved kun at beskæftige sig med de punkter, der var problematiske og ikke åbne Pandoras æske og irerne vedblev med at arbejde dynamisk og kompetent, sagde han. I øvrigt kunne han ikke se, hvorfor det skulle være nemmere i november og december end i april og maj.

Hvad kan Europa-Parlamentet og Kommissionen gøre?

Europa-Parlamentarikerne var meget optagede af at høre de indbudte taleres syn på muligheden for, at Europa-Parlamentet vedtager Konventets udkast til forfatningstraktaten for at sende et politisk signal, og både Michel Barnier og Guillianio Amato syntes godt om den ide. Barnier opfordrede desuden europaparlamentarikerne til at føre valgkamp på baggrund af Konventets tekst. Johannes Voggelhuber, østrigsk europaparlamentariker fra De Grønne og tidligere medlem af Konventet, opfordrede Kommissionen til at indtage en mere offensiv position overfor stats- og regeringscheferne, ligesom han mente, den tidligere Kommissionsformand, Jacques Delors havde gjort det. Repræsentanten fra det spanske parlament, Diego López-Garrido, opfordrede også Kommissionen til aktivt at påvirke stats- og regeringscheferne.

De udestående spørgsmål – en rendez-vous klausul?

Der var bred enighed om, at de udestående spørgsmål – afstemningssystem og stemmewægte i Rådet samt Kommissionens sammensætning – var de mest kontroversielle udestående spørgsmål. Flere parlamentarikere var inde på muligheden for at have en "rendez-vous klausul" for de udestående besværlige spørgsmål i forfatningstraktaten. Klausulen kunne fastlægge et tidspunkt, hvor drøftelserne skal genoptages og så simpelthen udskyde en beslutning om de besværlige spørgsmål til et senere tidspunkt. Andre foretrak at få en aftale i stand nu og så fastsætte et ikrafttrædelsestidspunkt, som ligger flere år ud i tiden. Amato slog også til lyd for anvendelse af en tidsfaktor til at løse begge spørgsmål, dog uden at lægge sig fast på en model. Andrew Duff, europaparlamentariker fra den liberale gruppe og tidligere medlem af Konventet fastslog, at man godt kan benytte en tidsfaktor, men ikke uden, at der ligger en hel klar aftale om system og sammensætning for fremtiden.

Méndez de Vigo, foreslog endvidere, at man kunne koble stemmewægtene og Kommissionens sammensætning sammen med omfordelingen af pladserne i

Europa-Parlamentet i 2009¹.

Richard Corbett, europaparlamentariker fra den socialdemokratiske gruppe foreslog at indgå et kompromis, hvor medlemsstaterne, hver gang en beslutning truffet med dobbelte flertal, som forslået af Konventet, ellers ville være nedstemt med stemmevægtene fra Nice, kunne kræve at forhandlingerne fortsættes, indtil der er enighed². I praksis, sagde Corbett, havde kompromiset næsten ikke været i brug.

Med venlig hilsen

Michala Jessen

¹ CON 850/03 artikel 19. Ifølge Konventets forslag til forfatningstraktaten skal Europa-Parlamentet herefter sammensættes efter en såkaldt degressiv proportionalitet baseret bl.a. på en mindstetærskel på fire medlemmer pr. medlemsstat. Det præciseres ikke nærmere i traktatudkastet, hvad denne degressive proportionalitet konkret betyder for de enkelte medlemsstaters antal parlamentsmedlemmer. Det overlades til Det Europæiske Råd at træffe nærmere afgørelse om sammensætningen af Europa-Parlamentet i god tid inden europaparlamentsvalget i juni 2009.

² Ioannina-kompromiset fra et uformelt møde blandt udenrigsministrene i Ioannina i Grækenland den 29. marts 1994. Mødet resulterede bl.a. i en rådsafgørelse om afvikling af kvalificerede flertalsafstemninger i en udvidet Union med 16 medlemmer. Denne beslutning er siden hen blevet ændret som følge af Norges beslutning om ikke at blive medlem. Kompromiset indebærer, at Rådet, hvis et antal rådsmedlemmer svarende til i alt mellem 23 stemmer (det hidtidige nødvendige minimum for at blokere en beslutning) og 26 stemmer (det nye minimum) tilkendegiver, at de agter at modsætte sig, at Rådet vedtager en afgørelse, som skal træffes med kvalificeret flertal, skal gøre alt, hvad der står i dets magt for inden for en rimelig tidsfrist at finde en tilfredsstillende løsning, der vil kunne vedtages med mindst 65 ud af 87 stemmer. Som følge af den nye stemmevægtning i Ministerrådet ophævede Nice-traktaten bestemmelserne i Ioannina-kompromiset (Scad-plus).

